

II.a)

Meritum ústavní stížnosti ohledně stěžovatele 1) – Martina Malého

Použité zkratky v textu:

OČTŘ = orgány činné v trestním řízení

NS ČR = Nejvyšší soud ČR

ÚS ČR = Ústavní soud ČR

Ústavní stížnost proti Usnesení NS ČR ze dne 19.2.2019, sp.zn. 4 Tdo 1501/2018-137 (doručeno dne 4. 4.2019), jakož i proti Rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26.4.2018, sp.zn.7 To 31/2018 a proti Rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.7.2017, sp.zn. 1 T 9/2017 – argumentační a stížnostní body

Usnesení NS ČR ze dne 19.2.2019, sp.zn. 4 Tdo 1501/2018-137:

Nejprve je nutno předeslat následující fakta ohledně odsouzení stěžovatele: Stěžovatel byl odsouzen rozsudkem KS v Ústí nad Labem, kdy tento rozsudek byl měněn rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26.4.2018, aby, ač bylo dovolání odmítnuto, došlo k pozměnění právního základu i ze strany NSČR..

Již tato skutečnost sama o sobě zakládá „důvodnou pochybnost o férovosti celého procesu“.

K důkazní situaci je třeba nutno dodat následující východisko:

Stěžovatel Malý byl odsouzen toliko na základě „tvrzení spoluobžalovaného“, nikoliv na základě „svědectví“.

Rozdíl mezi těmito kategoriemi spočívá v tom, že OBŽALOVANÝ NEMUSÍ MLUVIT PRAVDU. Z této premisy lze dovodit, že „výpověď spoluobžalovaného“ NESPLŇUJE KATEGORII POJMU „DŮKAZ“. Jde toliko o „indicii“, resp. stále toliko o „tvrzení“, kdy však povinností všech tzv. OČTŘ je zajišťovat „důkazy“, nikoliv „tvrzení“. (viz. §2 odst.5-tr.řádu).

Bohužel ve věci stěžovatele došlo ze strany OČTŘ k porušení presumpce nevinny, když nezjišťovali „stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch osoby“ (zde stěžovatele), neboť se evidentně při objasňování věci držely zuby nehty „tvrzení spoluobžalovaného“, který navíc neměl statut spolupracujícího obviněného.

Zde malá odbočka na okraj, pokud jde o tento institut.

Je zcela možné, že v zavedených demokraciích tento institut snad i může fungovat, při objasňování „ORGANIZOVANÉHO ZLOČINU“, ale v situaci stěžovatele, kdy nejde v projednávané věci o organizovaný zločin, lze, byť i prosté úvahy o použití tohoto institutu, jak ve věci proběhly, označit za „TYPICKÝ ZNAK KORUPCE STÁTNÍ MOCI“. Jelikož pak došlo i k výslechu zjevně zkorumpovatelného spoluobviněného VOLKA ze strany státního zástupce, je celé řízení zatíženo korupční vadou.

POSLEDNÍ POZNÁMKA K PODSTATĚ NÁMITKY:

Bohužel si žádný z ve věci jednajících soudů nevěšiml jedné důležité skutečnosti a to FAKTU, ŽE „tvrzení spoluobžalovaného je navíc TVRZENÍM Z DOSLECHU !!!!!“

Spoluobžalovaný nikdy netvrdil, že na vlastní uši slyšel, jak stěžovatel zadává objednávku k realizované trestné činnosti, ale „tvrdil, že slyšel, že stěžovatel si měl uvedenou činnost objednat“.

Za této situace je nutno připomenout, že nikoliv nadarmo v anglosaském právním systému je „SVĚDECTVÍ Z DOSLECHU (hearsay evidence) ZCELA NEPŘÍPUSTNÉ a každý anglický soudce

jakéhokoliv policistu s takovým svědectvím prostě vyhodí. Jenže v situaci stěžovatele zde nemáme ani „SVĚDECKÝ DŮKAZ“, ale pouhé „TVRZENÍ Z DOSLECHU“.

Proto stěžovatel tvrdí, že v jeho řízení došlo k hrubému pošlapání presumpce nevinny, což se jako červená nit táhne celým řízením, a je to jedna z příčin, proč KAŽDÝ VE VĚCI JEDNAJÍCÍ SOUD NĚJAK MĚNIL ZÁKLAD ODSOUZENÍ STĚŽOVATELE.

Jako základní problém napadaného Usnesení NS ČR stěžovatel považuje odkaz tohoto soudu na „odůvodnění rozsudku prvního stupně (viz str.53-63, bod V)“, ve druhém odstavci na straně 15 napadaného usnesení, neboť se NS ČR odkazuje na nejkontroverznější část celého řízení – výstup soudu prvního stupně při vydávání „tvrzení“ za „důkazy“.

Celé této části citace totiž předchází zcela prázdná právní floskule, vytvářející falešný dojem, že ve věci existovaly nějaké důkazy, ač opak je pravdou. Jedná se o prázdnou FRÁZI, zjevně „opisovanou do řady usnesení NS ČR za pomoci tlačítek CTRL-C, CTRL-V“, která zní následovně: „...Uvedený soud velmi podrobně rozvedl, na základě, kterých důkazů má vinu obviněného za vyvrácenou, a které důkazy ho usvědčují. ...“ (stěžovatel není malicherný, aby zjevnou písarskou chybu, dávající uvedenému textu ABSURDNÍ VÝZNAM, když došlo k záměně slov „vina“ a „obhajoba“ extrémně zdůrazňoval. Jde jen o odraz, s jakou kvalitou práce českých soudů se musí každý občan potýkat.)

Jednoduše, NS ČR prostě vytvořil „FIKCI O EXISTENCI NĚJAKÝCH DŮKAZŮ“, ačkoliv prostě „důkazy“ ke spáchání, de facto, „VERBÁLNÍHO ÚTOKU NA CHRÁNĚNÝ ZÁJEM NEEEXISTUJÍ“. To vše skrze opisování frází.

Zde je nutno upozornit, že soud prvního stupně, v Nejvyšším soudem odkazované části (str.53-63 rozsudku I.stupně), řešil výhradně otázku „MOTIVU“, a ničeho jiného.

Není navíc pochyb o tom, že vztahy mezi stěžovatelem a poškozeným nebyly zcela ideální, avšak vyvozovat z tohoto základu jakési indicie o „motivuu“, je velice krátkozraké a to kvůli existenci „možného alternativního skutkového zjištění“, které však OČTŘ nijak neproověřovaly.

(Stěžovatel nevyklučuje možnost, že k uvedenému prověřování došlo, nicméně, s ohledem na standardní praxi české Policie, která pracuje s nástrojem tzv. „pomocných materiálů spisu“, do nichž „...když se končí, vytřídí se a použijí se pouze materiály, které jsou důkazně důležité.“ – viz. Protokol o jednání, Č.j. 21 C 170/2007-85, OS pro Prahu 6, a doznání policisty Štočka, jež je uveden v Policejní síni Slávy v Praze, ŽE DŮKAZY K ALTERNATIVNÍMU SKUTKOVÉMU ZJIŠTĚNÍ JSOU V POMOCNÝCH MATERIÁLECH POLICIE ČR).

Zde je na místě tedy odkázat na nález ÚSČR ze dne 4.10.2001, sp.zn. III.ÚS 617/2000, kde Ústavní soud uvedl: „současná právní úprava vyšetřování, stejně jako úprava řízení před obecnými soudy, nezná institut předběžného posuzování (hodnocení) důkazů, a proto není v pravomoci kteréhokoli orgánu činného v trestním řízení provádět podle vlastních kritérií předběžnou selekci (nabízených) důkazů a upravovat tak důkazní situaci podle vlastní úvahy a volby, příp. z daných důkazů a priori preferovat ty, které potvrzují zvolenou skutkovou verzi“.

Stěžovatel tuto zdánlivou odbočku musí vysvětlit.

Jde o následující skutečnost.

Stěžovatel je osoba emočně nestabilní, pokud jde o vztahy s ženami, ale toto není a nemůže být „důkaz“ k uvedenému jednání, když jde o informaci veřejně známou. Je nesporné, že osoba jménem Volek se pokusila o vydírání svědkyně Maxinové. Ve světle této skutečnosti, je pak zjevné, že toto vydírání, které mělo mít za následek „finanční profit na straně Volka“, by nebylo nikterak úspěšné, kdyby nedošlo k napadení poškozeného. Jelikož se jednalo ve skutečnosti o evidentně nepromyšlenou záležitost, věc vydírání se nepodařila a Volkovi hrozila závažná újma, pokud by byl za toto jednání následně odsouzen.

VÝŠE ZMÍNĚNÝ INSTITUT SPOLUPRACUJÍCÍHO OBVINĚNÉHO S VEŠKERÝM KORUPČNÍM POTENCIÁLEM, KTERÝ OBSAHUJE, A JEHOŽ CHTĚL VOLEK DOSÁHNOUT, ABY „SI KOUPILO“ NIŽŠÍ TREST, PAK JE ODPOVĚĎ NA KLIŠÉ NEJVYŠŠÍHO SOUDU, KTERÉ JE OBSAŽENO V PRVNÍM ODST. NA

STRANĚ 16 NAPADENÉHO USNESENÍ: „ovšem nelze přehlédnout, že svými výpověďmi usvědčoval nejen spoluobviněné, ale zejména především svoji osobu.“ TOTO JE TOTIŽ ACHILLOVA PATA CELÉHO INSTITUTU, KTERÝ BY MĚL BÝT JEDNOZNAČNĚ VYHRAZEN TOLIKO NA ODHALOVÁNÍ ORGANIZOVANÉHO ZLOČINU, ABY SE NEOBJEVOVALY PODOBNÍ VYKUKOVÉ, JAKO PAN VOLEK.

Takže se dostáváme do situace, kdy je zde pochybnost ohledně neexistence alternativního skutkového zjištění.

Toto je opět vklíněno do této části ústavní stížnosti, neboť základní námitkou je porušování principu presumpce nevinny v průběhu celého trestního řízení vedeného proti stěžovateli.

Proto je na místě, právě v kontextu námitky porušování presumpce nevinny, se odkázat na **nález ÚS ČR ze dne 16.6.2011. sp. zn. I. ÚS 3622/2011, odst. 27.:** „Ústavní soud dodává, že „ze zásad hodnocení důkazů (§2 odst.5 a 6 trestního řádu) a ze zásady presumpce nevinny (§2 odst.2 trestního řádu, resp. čl. 40 odst. 2 Listiny) vyplývá, že jsou-li možné dva či více výkladů provedených **DŮKAZŮ**, nelze učinit zjištění, které nejvíce zatěžuje obviněného, a to právě s ohledem na presumpci nevinny“ (náleží Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 137/05 ze dne 22.3.2006). Z mnoha výroků obsažených v odůvodnění rozhodnutí obecných soudů... plyne závěr, že postup obecných soudů byl motivován snahou prokázat vinu stěžovatelky, avšak bez respektování zásady presumpce nevinny, která **neumožňuje nahrazovat skutková zjištění úvahou opírající se o NEJEDNOZNAČNÝ DŮKAZ.** ... Porušení zásady in dubio pro reo přitom může založit důvod k zásahu Ústavního soudu.“

Proto je na místě znovu upozornit, že „**tvrzení spoluobžalovaného (který nemusí mluvit pravdu), NESPLŇUJE CHARAKTERISTIKY POJMU „DŮKAZ“**“.

V dané věci totiž zcela absentuje „**kauzální nexus**“ mezi nezpochybnitelným komplikovaným vztahem stěžovatele k ženám a napadením poškozeného osobou pana Volka.

Jako zcela absurdní a zjevně porušující přímo Článek 18 – Úmluvy, kdy Nejvyšší soud ČR „**zneužívá výjimky připuštěné Úmluvou k jiným účelům**“ pak je odkaz na judikaturu ESLP na straně 17. napadaného usnesení, neboť ani věc John Murray v. Spojené Království, ani věc Telfner v Rakousko, **neposkytují Nejvyššímu soudu ČR oprávnění „HODNOTIT ZPŮSOB OBHAJOBY STĚŽOVATELE V JEHO NEPROSPĚCH“.**

Mlčení stěžovatele totiž také **NENÍ „DŮKAZ“**. Následující věta v napadaném usnesení a to na straně 18. ve třetím odstavci: „... **obviněný je usvědčován především výpovědí spoluobviněného Radka Volka**“, je jen důkaz o alibismu Nejvyššího soudu ČR, neboť, opět a znovu, **VÝPOVĚĎ SPOLUOBVINĚNÉHO NESPLŇUJE KRITÉRIA POJMU „DŮKAZ“**. Jde toliko o „**tvrzení**“.

Poslední ze zásadních námitek pak je v pořadí **TŘETÍ ZMĚNA** v právním náhledu na projednávaný skutek, a to ze strany třetího soudu, který danou věc posuzoval.

Realita je tudíž taková, že celé původní obvinění bylo odsouzeno zcela jinak, než bylo obviněno.

Stěžovatel tudíž rozvede nejzásadnější námitku, a tou je námitka **porušení presumpce nevinny**.

Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší soud ČR se pustil do aplikace judikatury ESLP ve Štrasburku (odkazy na rozsudek John Murray a Telfner na straně 17 napadaného usnesení dole, kde pak pokračoval následující větou: „... Zároveň ovšem platí, že přičítat mlčení obviněnému k tíži je možné pouze v případě, že vina obviněného je náležitě podložena provedenými **DŮKAZY** a mlčení toliko posiluje důkazní hodnotu usvědčujících **DŮKAZŮ**.“ ... Tato konstrukce ze strany Nejvyššího soudu vyvolává dojem, jako by šlo o pokračování argumentace judikatury ESLP, kdy však **opak je pravdou**.

V **Rozsudku ESLP ve věci John Murray v. spojené Království ze dne 8.2.1996, v odst.51 (pdost.3)** je však uvedeno: „**Sporná otázka v každém jednotlivém dílčím případě je, ZDA DŮKAZY POSKYTNUTÉ OBŽALOBOU jsou dostatečně silné, aby vyžadovaly odpověď. Vnitrostátní soud nemůže uzavřít, že obviněný je vinen pouze proto, že si vybral, že zůstane zticha. Jedině, jestliže DŮKAZY proti obviněnému vyžadují vysvětlení, jenž by tento měl poskytnout, pak neposkytnutí takového vysvětlení, může snad i na základě zdravého rozumu akceptovat vyvození logického důsledku, že žádné takové vysvětlení neexistuje a že obviněný je vinen. Opačně, jestliže měl případ prezentovaný obžalobou**

natolik malou důkazní hodnotu, že odpověď nevyžadoval (jako to je v případě stěžovatele) **NEMOHLA JEJÍ NEPOSKYTNUTÍ ODŮVODŇOVAT LOGICKÝ DŮSLEDEK VINY. ...**

Aplikujeme-li tento skutečný „standard ESLP“ na to, co vlastně „prezentovala obžaloba“, dostaneme se k tomu, že stěžovatel by se měl snad vyjadřovat k „**tvrzení skutečného pachatele násilí o tom, že SLYŠEL (??!!), že si toto násilí objednal stěžovatel**“.

Při vší úctě, představa, že by se snad každý měl vyjadřovat k jakémukoliv nepravdivému či vylhanému „**tvrzení násilníka**“ je opravdu již za hranou a ze strany Nejvyššího soudu jde o projev porušení presumpce nevin, které však bohužel umožňuje trestní řád z roku 1961.

Poslední poznámka pak je k tomu, že **Rozsudek ESLP ve věci John Murray** se týkal porušení presumpce nevin, ale **PRESUMPCE NEVINY PODLE ÚMLUVY**, nikoliv porušení toho, co je za tuto presumpci nevin vydáváno v ČR.

Existuje nepopíratelný rozdíl ve formulaci presumpce nevin dle Úmluvy (Článek 6 odst.2) a formulaci v Listině základních práv a svobod (Článek 40 odst.2), který zakládá VÁŽNOU SYSTEMATICKOU ZÁVADU PRÁVNÍHO ŘÁDU.

V tomto ohledu se lze plnohodnotně odkázat na *3 Duke Journal of Comparative and International Law 235–298 (1993), page 265 and foll.*, kde je uvedeno následující:

„...obdobná formulace, jaká je obsažena i v českém právním řádu, tj. „Dokud pravomocným odsuzujícím výrokem soudu není vina stanovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen.“ **NENÍ VYJÁDŘENÍM PRESUMPCE NEVINY A POSKYTUJE TAK NIŽŠÍ ÚROVEŇ OCHRANY**„

Za zmínku stojí i skutečnost, že jako příklad země s ústavou, v níž je výše uvedené znění vyjádřeno, je autorem práce uvedena **ETIOPIE**, která jistě nedosahuje úroveň ochrany práv garantovaných Evropskou úmluvou.

Ustanovení § 2 odst.5 trestního řádu ukládá souhrnné povinnosti **orgánům činným v trestním řízení**, a to bez rozlišení toho, zda jde o orgány moci výkonné či orgány moci soudní. **Poslední věta tohoto ustanovení pak ZBAVUJE STÁTNÍHO ZÁSTUPCE ABSOLUTNÍ DŮKAZNÍ POVINNOSTI A UKAZUJE, ŽE SOUDNÍ ŘÍZENÍ NENÍ KONTRADIKTORNÍ**, když soud neposuzuje spor dvou stran, ale ukládá mu povinnost „*doplnit dokazování*“.

Ve věci stěžovatele, s ohledem na různé realizované zněny v odsouzení a v právním posouzení věci, je zřetelně vidět, jak **KREATIVNĚ ČESKÉ SOUDY DOPLŇUJÍ OBŽALOBU**, suplujíce tak práci státního zástupce, který vyjma „**tvrzení skutečného pachatele násilí o tom, co slyšel**“, nepředložil žádné důkazy o tom, že stěžovatel vůbec něco spáchal.

Takto je tedy snadno popsatelný následek chybně založené a prakticky tak **NEEXISTUJÍCÍ OCHRANY PRESUMPCE NEVINY**, neboť ustanovení § 2 odst.5- trestního řádu vede k tomu, že české soudy, které tvoří společně s obžalobou **orgány činné v trestním řízení**, mají uloženou povinnost suplovat procesní povinnosti státního zástupce, když ustanovení tohoto paragrafu používá slovo „*dokazovat*“, případně „*dokazování*“ **pouze ve vazbě na „dokazování viny obžalovaného**“.

V demokratickém a právním státě je však nepřipustné jakékoliv zasahování soudu do povinností procesních stran. Naopak uplatňuje se zásada „*affirmanti incumbit probatio*“ (tomu, kdo něco tvrdí přísluší, aby to prokázal). Požadavek poslední věty § 2 odst.5 trestního řádu je tedy zjevně **V ROZPORU S MEZINÁRODNÍ ÚMLUVOU**.

Proti takto pojímané „presumpci nevin“ však stojí celá baterie judikatury ESLP ve Štrasburku:

-Rozsudek ESLP ve věci Salabiaku v. Francie ze dne 7.10.1988: „Každý právní systém zná skutkové nebo právní presumpce. Úmluva tomu samozřejmě zásadně nebrání, ale **v trestní oblasti zavazuje Smluvní státy nepřekročit v tomto směru určitou mez**. Jestliže by se Článek 6 odst.2 omezoval na záruku, kterou musí soudci respektovat během soudního řízení, jeho požadavky by se prakticky ve značné míře překrývaly s povinností nestrannosti vyplývající z odst.1. Zejména by však zákonodárce **mohl podle své libovůle zbavit své soudce možnosti úvahy a presumpci nevin jejího obsahu, kdyby slova ‘prokázána zákonným způsobem’ znamenala nepodmíněný odkaz na vnitrostátní právo**. Takový výsledek by nebyl v souladu s cílem a účelem Článku 6.“

V České republice je realita taková, že ustanovení § 2 odst.1 trestního řádu obsahuje **NEPODMÍNĚNÝ ODKAZ NA VNITROSTÁTNÍ PRÁVO.**

Ustanovení, která mají zakotvovat presumpci nevin (tedy ustanovení § 2 odst.2 trestního řádu a Článek 40 odst.2 – LZPS) neobsahují garanci, že vina musí být 'prokázána zákonným způsobem' vůbec.

V kontextu napadeného usnesení NS ČR, zde stěžovatel vyzdvihuje samu existenci odstavce třetího na straně 22, kde tento soud „...dospěl na rozdíl od soudů nižších stupňů k závěru...“. **Je úplně lhostejné, k jakému „ROZDÍLNÉMU ZÁVĚRU DOŠEL SOUD“**, který neprováděl žádné dokazování. Jeho závěr je prostě **ODLIŠNÝ** a jde o evidentní zásah do presumpce nevin stěžovatele, neboť „**ÚMYSL**“ je prostě součástí skutkové podstaty trestného činu, ke kterému však neexistují „**DŮKAZY**“, vyjma „**tvrzení**“ osoby, která vůbec nemusí mluvit pravdu. Stěžovatel však byl za tento trestný čin odsouzen.

Dále je na místě odkázat na Rozsudek ESLP ve věci Salabiaku v. Francie ze dne 7.10.1988, tentokrát na jeho jinou část: „Princip presumpce nevin předpokládá, že je na státním zástupci, aby prokázal, že obžalovaný je pachatelem trestného činu.“ A pak též na Rozsudek ESLP ve věci Barbera, Messeque a Jabardo v. Španělsko ze dne 6.12.1988: „**Důkazní břemeno leží na obžalobě a pochybnost prospívá obviněnému.**“

Ve věci stěžovatele měla tedy **POVINNOST PŘEDLOŽIT DŮKAZY I K ÚMYSLU JEN A JEN OBŽALOBA.** Jen proto, že tuto povinnost nesplnila, mohl Nejvyšší soud prostě měnit, dle své vlastní úvahy a bez účasti stěžovatele, **OTÁZKU ÚMYSLU.**

Opět se tedy dostáváme do situace, kdy je nezbytné uzavřít, že v České republice je realita taková, že důkazní břemeno neleží pouze na obžalobě. Výše již vícekrát zmiňované ustanovení § 2 odst.5 trestního řádu nerozlišuje „soud“ a „procesní strany“, ale mluví o „orgánech činných v trestním řízení“.

Z TOHO VYPLÝVÁ, ŽE NEEXISTUJE ŽÁDNÉ „řízení před soudem“, když soud „má povinnost dokazovat“.

Toto je potvrzováno i obsahem **Důvodové zprávy k novele trestního řádu** (zákon č. 265/2001 Sb.), jejíž úvodní odstavec zní: „Postup orgánů činných v trestním řízení při odhalování, stíhání a trestání trestných činů je upraven v zákonu č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestním řádu). **SVOJÍ KONCEPCÍ I VYMEZENÍM úlohy jednotlivých orgánů činných v trestním řízení** (tj. policie včetně vyšetřovatelů, státního zástupce a soudu) **ZAKOTVUJE TYPICKÉ INKVIZIČNÍ ŘÍZENÍ**, pro které je charakteristické, že orgán, který vede v určitém stadiu řízení, má zároveň výlučnou povinnost obstarávat důkazy potřebné k objasnění věci a na základě nich ve věci rozhoduje. Obviněnému se garantuje právo na obhajobu s tím, že závisí na jeho úvaze, jak je využije. Nepředpokládá se ovšem, že obhajoba by sama vedla důkazní řízení, tím spíše, že by obstarávala důkazy (až na výjimky uvedené v § 89 odst.2 větě druhé a § 215 odst.2 trestního řádu. **Role státního zástupce jako veřejného žalobce se uplatňuje až v řízení před soudem – i zde však případná jeho pasivita nezbavuje soud povinnosti v rozsahu stanoveném zákonem objasnit skutkový stav věci a rozhodnout.** Před podáním obžaloby role státního zástupce spočívá především v garantování zákonnosti postupu policejních složek.“

V Důvodové zprávě k § 2 odst.5 trestního řádu se uvádí, že: „Soud pak především projednávání obžaloby v hlavním líčení řídí tak, aby trestní řízení včetně činnosti stran probíhalo v souladu se zákonem, přičemž do dokazování při dostatečné aktivitě stran zasahuje zásadně jen v tom rozsahu, aby řízení vedlo ke správnému a spravedlivému rozhodnutí. **Z těchto hledisek mu však zákon ukládá POVINNOST, ABY v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí DOKAZOVÁNÍ DOPLNIL,** pokud strany neprovedou úplné dokazování, aby soud mohl ve věci spravedlivě rozhodnout.“

Stěžovateli nezbývá než uzavřít, že toto zákonné vymezení nevyhovuje požadavkům Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak byly precizovány ve výše uvedených rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva.

Nesoulad mezi pojmy Úmluvy a vnitrostátního práva, jak byl nastíněn výše, se projevuje například i ve vnitřní rozpornosti nálezu **ÚS ČR** ze dne 1.4.2015, sp.zn. I.ÚS 2726/14.

Ústavní soud v odst.52 výše uvedeného nálezu nejprve uvádí, že se ve své rozhodovací činnosti týkající se presumpce nevinu často opírá o judikaturu ESLP. Doslovně uvádí: „*Evropský soud pro lidská práva vyžaduje, aby soudci nevycházeli z předem pojatého přesvědčení, že obviněný spáchal čin, který jemu kladen za vinu, aby důkazní břemeno spočívalo na obžalobě a aby případné pochybnosti byly využity ve prospěch obžalovaného (Lavents v. Lotyšsko, rozsudek ze dne 28.11.2002; Melich a Beck v. ČR, rozsudek ze dne 24.7.2008; Barbera, Messegué a Jabardo v. Španělsko, rozsudek pléna 6.12.1988).*“

Ovšem již o dva odstavce níže, v odst.54, uvádí, že: „*Presumpce nevinu vždy vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese v trestním řízení konkrétní důkazní břemeno, přičemž je to nakonec obecný soud, na němž spočívá odpovědnost za náležité objasnění věci (srov. §2 odst.5 in fine trestního řádu).*“

Ústavní soud si tedy na prostoru několika málo řádek protiřečí. Nejprve s ohledem na judikaturu ESLP uzná, že důkazní břemeno je na obžalobě, aby o pár řádek níže uvedl, že odpovědnost za náležité objasnění věci má obecný soud.

Nutno upozornit na skutečnost, která rezonuje na mezinárodní scéně, a to, že český právní řád trpí strukturálními a systémovými závadami, které vynikají obzvláště v kontextu ratifikace Lisabonské smlouvy ze dne 3. 11. 2009, včetně Prohlášení č. 17 (Prohlášení o přednosti práva), skrze něhož byla Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod inkorporována jako celek (zkr. EULP) – tedy včetně rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva, do primárního práva EU. Ode dne 3. 11. 2009 je nutno jí aplikovat jakožto „obecné zásady práva Unie“ čl. 6, odst. 3 Smlouvy o EU.

Důsledkem výše uvedeného je neaplikovatelnost českého právního řádu, pokud je v rozporu s primárním právem EU (v tomto případě s obecnými zásadami práva Unie).

Touto optikou je nutno i hledět na výklad pojmu „nezávislý a nestranný soud“ a výklad pojmu „spravedlivé projednání“ definovaný v čl. 6, odst. 1 EULP (k tomu též čl. 81, čl. 82, čl. 95, čl. 96 Ústavy ČR, čl. 36, čl. 37 LPS ČR), a „prokázání viny zákonným způsobem“ dle čl. 6, odst. 2 EULP.

Blíže viz kupříkladu: Syllová, Pítrová, Paldusová a kol. Lisabonská smlouva, komentář, C.H.Beck, 2010, ISBN 978-80-7400-339-4, str. 39-53 (čl. 6) str. 1137 (Prohlášení o přednosti práva), str. 1145 (Prohlášení ČR k Listině základních práv EU), str. 1149 a násl. (Úvodní komentář k Listině základních práv EU).

Dále viz.: Pl. ÚS 19/08 ze dne 26. 11. 2008/(viz NALUS)

Pojem nezávislý a nestranný soud je chápán kupř. v rámci judikatury Evropského soudu pro lidská práva takto:

Podle článku 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv „*má každý právo na to, aby jeho záležitost byla projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem (everyone is entitled to a hearing by an independent and impartial tribunal established by law toute personne a droit a ce que sa cause soit entendue par un tribunal indépendant et impartial établi par la loi...)*“

Z výše uvedených tří atributů soudu mají první a třetí z nich (nezávislost, zřízení zákonem) objektivní povahu, zatímco druhý atribut (nestrannost) má svou objektivní i subjektivní stránku.

Pro splnění podmínky nezávislosti je nezbytné, aby soud mohl opřít svá rozhodnutí o svůj vlastní svobodný názor na fakta a na jejich právní stránku, **aniž by měl jakýkoliv závazek vůči stranám nebo veřejným orgánům a aniž by jeho rozhodnutí podléhalo přezkoumání jiným orgánem, který by nebyl stejně nezávislým v uvedeném smyslu (viz rozsudek ve věci Ringelsen z roku 1971, A-13, str. 39 a ve věci Le Compte z roku 1981, A – 43, str. 24. Je třeba se vyhnout i náznakům, popř.**

potenciální možnosti závislosti. Tak např. ve věci Šrámek, kdy člen soudu byl hierarchicky podřízen jedné ze stran, Evropský soud pro lidská práva konstatoval: „Strany mohou mít legitimní pochybnosti o jeho nezávislosti. Takováto situace vážně ohrožuje důvěru, které soudy musí požívat v demokratické společnosti“. (Viz rozsudek ve věci Šrámek z roku 1984, A-84, str. 19-20.)

Z judikatury (case-law) Soudu vyplývá, že článek 6 odst. 1 Úmluvy nestanoví, že každý orgán, který rozhoduje v určité fázi civilního nebo trestního řízení, musí být nezávislý ve výše uvedeném smyslu, nicméně nejvyšší odvolací instance musí být nezávislá, přičemž požadavek nezávislosti je třeba aplikovat v tradičním civilním nebo trestněprávním pojetí, kde soud (tribunál) podle vnitrostátního práva musí splňovat vlastnosti „soudu v klasickém smyslu“.

České chápání pojmu „nezávislý a nestranný soud“ ovšem shora uvedená kritéria nespĺňuje a omezuje se pouze na chápání této otázky ve smyslu § 14 a násl. o.s.ř., a ve smyslu § 30, 31 TrŘ což je ovšem zcela nedostatečné.

Výklad pojmu „spravedlivé projednání“ („spravedlivé řízení“) a „prokázání viny zákonným způsobem“ jak namítáno v této ústavní stížnosti působil v dané věci orgánům činným v trestním řízení zásadní kolizi a potíže.

Absence relevantních důkazů jak v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.7.2017, Č.j. 1 T 9/2017-1282, tak v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26.4.2018:

Stěžovatel upozorňuje na zásadní pochybení obou obecných soudů spočívající ve skutečnosti, že si neuvědomily, že **INFORMACE, KTERÉ POUŽILY KE ZJIŠTĚNÍ SKUTKOVÉHO ZÁKLADU, BYLY POŘÍZENY PŘED SDĚLENÍM OBVINĚNÍ STĚŽOVATELI!!!**

Ze všech výpovědí pachatele skutečného násilí ve fyzické podobě (ze dnů: 2.11.2016, 3.11.2016, 23.11.2016 a 25.1.2017) byly použitelná fakta **toliko z výpovědi ze dne 25.1.2017.**

V čem spočívá problém?

Výpověď, jediná použitelná, v sobě obsahuje cca čtyři stránky A4 informací, kdy většina je „**z doslechu**“. Velmi zajímavé je, že jako **LEITMOTIV** se v této výpovědi opakuje „*Malý (on) mi řekl*“, asi v **15 okamžicích výpovědi** pachatele Volka. K tomu se zdůrazňuje, zejména v prvním odstavci, 2.strany, že „*slyšel jsem*“, kdy z doslechu je pak více než polovina informací, jež Volek předkládal.

Toto je tedy stav **jediné použitelné výpovědi „SPOLUOBŽALOVANÉHO“, tedy osoby, která v zásadě nemusí mluvit pravdu.**

Je tedy velmi zarážející, jak zejména soud I. stupně dokázal generovat z těchto „*několika vět*“ **plných DESET STRAN** (53.-63.) odůvodnění, kdy je zjevné ze zevrubné analýzy obsahu informací, že tyto informace „*pocházejí z výpovědi ze dne 2.,3. a 23.11.2016*“, které však ve vztahu ke stěžovateli **SOUDY PROSTĚ POUŽIT NEMOHLY!!!!!!**

Jako jedinečný důkaz o tomto pochybení může posloužit prostá **KOMPARACE** prvních tří odstavců na straně 56., rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.7.2017, Čj. 1 T 9/2017-1282, a informací v těchto třech odstavcích obsažených, s obsahem jediných použitelných informací na stranách 2.-4., výpovědi Volka ze dne 25.1.2017.

Závěr je velmi TVRDÝ pro postup soudu I.stupně.

Krajský soud v Ústí nad Labem porušil základní princip trestního řízení a do svých skutkových zjištění vsunul informace a fakta, která byla možná použitelná pro odsouzení skutečných pachatelů násilí, nikoliv však pro odsouzení Martina Malého - stěžovatele.

Jak lze vysledovat z protokolů z hlavního líčení, došlo k zásadnímu pochybení pokud jde o respektování ustanovení § 2 odst.5 trestního řádu a to ze strany KS v Ústí nad Labem, kdy soud zcela převzal AKTIVITU, jako by byl stranou obžaloby.

Stěžovatel se proto odkazuje na nález Ústavního soudu ČR ze dne 14.5.2007, sp.zn. II.ÚS 2014/07, odst.13.: " K tomu je možné ještě dodat, že odsouzení pachatele trestné činnosti je v souladu s Článkem 80 Ústavy ČR primárně věcí státního zastupitelství. Je to tedy státní zastupitelství, kdo nese odpovědnost za to, aby soudu předložená trestní věc byla podložena PROCESNĚ POUŽITELNÝMI důkazy potřebnými pro rozhodnutí o vině a trestu souladu s podanou obžalobou. Obecné soudy se proto nikdy nesmějí stavět do pozice pomocníka veřejné žaloby usilujícího rovněž o odsouzení, a nelze k takovému výkladu rolí těchto institucí dospět ani výkladem § 2 odst.5 alinea ultima trestního řádu. Posledně uvedené zákonné ustanovení totiž v souladu s ústavními principy spravedlivého procesu a z nich vyplývajícím rozvržením rolí jeho jednotlivých účastníků nutno vykládat tak, že je soud povinen doplňovat dokazování v rozsahu potřebným pro spravedlivé rozhodnutí, které nemusí být nutně odsuzující."

Následně lze v příčinné souvislosti jednoduše **DOKÁZAT**, že i Vrchní soud v Praze zcela selhal. Tento důkaz je obsažen nejprve v odstavcích 12. a 13. rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26.4.2018, Č.j. 7 To 31/2018, kde Vrchní soud v Praze, skrze použití **právních floskulí, zcela prázdných, pokud jde o realitu**, de facto, **"zakryl fakt, že ze strany KS v Ústí nad Labem došlo k porušení práv obhajoby"**. Jde zde o nepravdivé tvrzení, že: **"V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, byly provedeny řádným způsobem veškeré DŮKAZYpři dodržení všech zákonných ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo ...na řádnou obhajobu....aRadek Volek byl znovu vyslechnut ...po zahájení trestního stíhání proti zbylým dvěma obžalovaným..."**.

Jistě, problém však zde je v **obsahu získaných informací**. Po zahájení trestního stíhání proti stěžovateli totiž **NEBYLY ZÍSKÁNY INFORMACE, JEŽ BYLY POUŽITY SOUDEM I. STUPNĚ K ODSOUZENÍ!!!**

Jak již bylo rozebráno výše, je velký rozdíl mezi "tvrzením" a "důkazem". Jestliže pak Vrchní soud v Praze v odstavci 26. rozsudku ze dne 26.4.2018 vypisuje další **prázdnou právní floskuli, ve které do jednoho pytle strká tvrzení a důkazy, což souhrně označuje za "DŮKAZY"**, pak s ohledem na obsah podané obžaloby, způsob odsouzení soudem I.stupně, jakož i na následnou změnu rozsudku I. stupně soudem odvolacím, je zjevné, že **OBA TYTO SOUDY SUPLOVALY ČINNOST STÁTNÍHO ZASTUPITELSTVÍ**, a to jen proto, aby mohly stěžovatele odsoudit.

Skutečnost, že tomu tak je, je nepřímou doložitelná i závěrem Vrchního soudu v Praze, který je vtělen do věty: **"Na tomto místě je třeba poznamenat, že odvolací námitky v tomto směru jsou jen opakováním obhajoby, s níž se v příslušných pasážích a kapitolách odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádal..."**

Bohužel, opak je pravdou.

Pokud pak jde o ústavní rozměr v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, je nutno připomenout skutečnost, že Vrchní soud v Praze **ZCELA IGNOROVAL** nezbytnost vypořádat se s ústavní námitkou, která mu byla předložena v **Doplnění odvolání č.3 proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, Č.j. 1 T 9/2017-1282 ze dne 28.7.2017** sepsaném AK Dostál + Sorokáč dne 29.3.2018, kde na **straně 17** je odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 5.3.2010, sp.zn. III.ÚS 1624/2009: **"Důkazní situace, při níž v trestním řízení existuje pouze jediný usvědčující důkaz, je z poznávacího hlediska nesnadná a obsahuje v sobě riziko možných chyb a omylů. V takových případech musí být věnována mimořádně pozornost důkladnému prověření tohoto jediného přímého usvědčujícího důkazu a takový důkaz musí být mimořádně pečlivě hodnocen. Orgány činné v trestním řízení jsou povinny vyvinout všemožné úsilí, aby tento jediný usvědčující důkaz byl pokud možno doplněn jinými, byť třeba nepřímými důkazy. Taková povinnost pro ně vyplývá ze zásady ofiiality a ze zásady vyhledávací (§2 odst.4 a 5 tr.řádu), podle níž orgány činné v trestním řízení jsou povinny samy provádět další potřebné a dostupné úkony tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. (...). Z principu presumpce neviný (§2 odst.2 TrŘ) kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina**

prokázána, plyne rovněž pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného.

Jistě, Ústavní soud v tomto nálezu hovoří o "přímém důkazu", avšak skutečnost, že v napadaném řízení NEEXISTUJE ŽÁDNÝ PŘÍMÝ DŮKAZ, ale pouze "*tvrzení pachatele násilí*", nijak nesnižuje použitelnost této ústavní premisy na napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze, obzvláště, když v jeho textu zcela absentuje vysvětlení, proč Vrchní soud v Praze tuto námitku neval, jako relevantní.

Již jen tato drobnost zakládá nepřezkoumatelnost Rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26.4.2018, Č.j. 7 To 31/2018.

II.b)

Meritum ústavní stížnosti ohledně stěžovatele 2) – Vlastimila Soukupa

V zásadě se zde vyskytují obsahově shodné vady a námitky jako popsané v bodě II.a) ohledně stěžovatele 1) – Marina Malého. Lze uvést, že i v tomto případě jako u Martina Malého v extrémním rozporu se nachází závěr soudů o návodu ke způsobení těžké újmy zdraví s obsahem provedeného dokazování nehledě na nedostatečnost popisu subjektivní stránky v popisu skutku a ve výroku rozsudku, jež nemá oporu v právní větě, v odůvodnění rozsudku ani v provedených důkazech (usvědčující výpověď obviněného Radka Voka se o žádném fyzickém napadení nezmiňuje). Obviněný Vlastimil Soukup poté polemizuje s úvahami soudů ohledně použitých nástrojů a maskování útočnicků a fyzickým zaútočením na poškozeného, ke kterému došlo až v důsledku obrany poškozeného, když ve vztahu k těmto skutečnostem nelze dovést příčinnou souvislost mezi jeho jednáním a jednáním ostatních obviněných. Rovněž namítá, že se na argumentech obviněného Martina Malého ohledně nedostatečného následku u poškozeného nepodílel a nebylo ani prokázáno, že by o nich věděl. Subjektivní stránku je nutné hodnotit vůči jeho osobě v době spáchání trestněprávního jednání, tedy v okamžiku, kdy došlo u jiného k vzbuzení rozhodnutí spáchat trestný čin.

Poukazuje rovněž na skutečnost, že pakliže ze zjištěného děje vyplývají minimálně dvě varianty, je nutné vycházet z té nejpříznivější pro obviněného. V opačném případě dochází k porušení základních zásad trestního řízení. Z odůvodnění rozhodnutí soudu druhého stupně není zřejmá příčinná souvislost mezi jeho jednáním a jednáním obviněného Martina Malého, jakož i mezi jednáním útočnicků spočívající v maskování a opatření zbraní. Rozhodnutí o vině nelze odůvodnit přátelským vztahem mezi ním a obviněným Marinem Malým.

Zároveň obviněný rozebírá ustanovení § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, kdy návodce musí jednat s dvojitým úmyslem, když jednak jeho úmysl musí směřovat k vzbuzení v jiném rozhodnutí spáchat trestný čin, jednak k jednání jiného, které musí naplňovat znaky úmyslného trestného činu či alespoň jeho pokusu, když v obou případech postačí úmysl nepřímý. Tyto úvahy v rozhodnutích absentují. Zároveň zdůrazňuje, že soudy by vždy měly postupovat dle čl. 90 Ústavy a poskytovat jednotlivci ochranu jeho práv a nerozhodovat mimo ústavní rámec ochrany základních práv jednotlivce (čl. 4 Ústavy) což neučinily.